

Валери Петров
Бяла приказка

Високо в бялата планина имало малка метеорологическа станция и в нея живеел един стар метеоролог. Той бил съвсем сам и когато му оставало свободно време, си съчинявал разни приказки и стихотворения. Ето и сега, като гледал през прозорчето тихия сняг, който валял навън, той си бил намислил нещо и вече го пишел на машинката си върху опаката на един лист за метеорологическо съобщение. И това, което си бил намислил, започвало така:

Над капчука в игли,
сред парцали мъгли,
по заспали ели
сняг вали, сняг вали.
Тук през целия ден
няма никой освен
един малък елен,
просещ хлебец от мен...

Но като стигнал до това място, едно малко еленче почукало с рогца по стъклото:

– Това за ме-е-е-не ли е?

Метеорологът вдигнал очи от машинката.

– За те-е-е-бе! – казал той и продължил да пише.

– Ама аз не ти прося хлебец! – казало еленчето малко обидено.

– Зная! – казал метеорологът. – Само че не ми пречи, защото не мога да си я донамисля.

– Какво да донамислиш? – попитало еленчето.

– Е как какво? Приказката!

Като чуло „приказка“, еленчето подскокнало от радост:

– Ама и аз искам да играя в нея!

– Че ти вече играеш.

– Ама и ти тогава!

Метеорологът се усмихнал.

– Не, аз съм голям – казал той. И прибавил: – И тъжен.

– Нищо! – настояло еленчето. – Ще играеш голям и тъжен! А пък ние ще те развеселим!

– Малко се съмнявам – казал метеорологът. Но все пак прибавил: – Добре. Бързай надолу, че приказката почва!

– Как почва? – попитало еленчето.

– Ами така. Не виждаш ли? Не чуваш ли?

Еленчето се огледало: снегът бил спрял! Ослушало се: отдолу, иззад елхите, долитали детски гласове!

– Децата от училището са дошли на ски – казал метеорологът. – Бягай на полянката! Много интересно ще бъде!

Той излязъл навън, за да очисти своите уреди от снега, който ги бил затрупал. Отворил сандъчето на единия, отворил на другия...

– А термометъра няма ли да погледнеш? – запитало го еленчето. То още не било тръгнало.

– Няма – казал метеорологът.

– Защо?

– Не е твоя работа. Какво разбираш ти от метеорология!

– Знам аз! – казало еленчето и заприпкало надолу. (А какво знаело, после ще разберем.)

И приказката започнала.

* * *

Скок! Скок! Скок! – еленчето вече стигнало до полянката, надникнало зад една пряспа и кого видяло? Видяло Ванчо от IIIв клас. Той носел ските си на рамо. Спрял се, свалил раницата си и се навел да ги слага. Но докато си ги слагал, раницата се размърдала зад гърба му и почнала да се отдалечава.

– Стой мирно! – казал ѝ Ванчо.

И раницата се спряла на място.

– Ще се спусна веднъж и ще се върна. Разбра ли?

И раницата закимала, че е разбрала.

– И тогава ще те покажа на всички.

И раницата заподскачала радостно.

А Ванчо се плъзнал надолу със ските и изчезнал зад боровете.

Но едва изчезнал, раницата започнала да се търкаля, да издава някакви звуци, докато най-сетне се разтворила и от нея изскочило...

Какво?

Едно коте!

Но какво коте? – пита се.

Ужасно разрошено и ядосано! Истинско чудовище!

Котето се отърсило, извикало подигравателно:

– Сбогом, Ванчо! Много ти здраве!

И тръгнало към гората, пеййки:

Да те щипе,
да те скуби,
да ти сипе
думи груби!
О, тежка, о, тежка
съдба котешка!
Мяу!
Да те мята,
да те мачка,
да те смята
за играчка!
О, тежка, о, тежка
съдба котешка!
Мяу!

Още не било завършило мяукането, и иззад храстчето над една пряспа се раздало тънко:

– Браво! Браво!

– Фу! – изфучало котето и скочило от изненада нагоре. – Кой извика „браво“?

– Аз – казало еленчето. Защото храстчето били именно неговите рогца. То излязло иззад пряспата и се приближило към котето.

– Няма да се подиграваш, че знаеш ли? – казало котето.

– Аз не се подигравам. Много хубаво бе-е-е-е – казало еленчето.

– Така може – казало котето. – Викай още!

– Браво! Браво! – извикало еленчето, за да му направи удоволствие.

– Само че защо пееш веднъж „котешка“, а веднъж – „котешка“?

– За разнообразие – казало котето. – А ти защо имаш тази закачалка на главата си?

– Това са ми рогата. Всяка година ми пораства ново клонче. А какво е закачалка?

– Това, на което хората си закачат дрехите. Но ти не си живяло сред тях.

– Ама ти питомно коте ли си? – учудило се еленчето.

– А ти за диво ли ме мислиш? – казало котето.

– Ами да – с такива мустаци и опашка.

– И на тебе да ти ги дърпат всеки ден, ще ти пораснат така!

– И затова си побее-егнало?

– А как мислиш?

- От града само чак дотук?
– Ванчо ме донесе в раницата си. Искаше да ме прави скиор. Ама аз му изядох цялата храна и избягах.
– А на него няма ли да му е мъчно?
– За храната?
– Не, за тебе.
– Ами – мъчно! Колкото на мен за него!
– А какво ще правиш в гората?
– Ще си намеря приятели, ама истински, не като него, и ще си играя с тях!
– Ами ако искаш тогава... – почнало срамежливо еленчето. И млькнало.
– Какво „ако искам“?
– ... да станем приятели.
– Че добре! – казало котето. – Ама първи!
– Първи! – казало еленчето.
И двамата поели, подскачайки, между борове и пресли. Еленчето дори запяло началото на една песничка:

Казва се „приятел пръв“,
но защо е той такъв?...

- Колко весело било! Слънцето греело, снегът блестял като от слюда и хрупкал под копитцата на еленчето и лапките на котето.
– Къде ме водиш? – запитало по едно време гостенчето.
– При едно мое приятелче.
– А то къде е?
– Ей го! – казало еленчето. То посочило нагоре към върха на един бор и извикало.
– Сънльо-о-о!
– Сънльо-о-о! – извикало и котето.
Но отгоре се чуло само хъркане.
– Сънльо-о-о! Събуди се! – завикали и двамата.
Но чули само още по-силно „хр-р-р“.
– Няма да можем – казало еленчето, – то е ужасно сънливо!
Но в този миг от снега се подала муцунката на едно лисиче.
– От една страна – казало лисичето, – то може да е сънливо...

Муцунката му изчезнала и се появила от съвсем друго място в снега.

– Но, от друга страна, е и лакомо, тъй че... – казало то.

И муцунката му пак изчезнала в снега.

– По-добре ще е да говориш от една страна! – казало еленчето. – Нищо не ти се разбира така.

Но лисичето продължило да се подава ту от една страна, ту от друга.

– От една страна, ще е по-добре..., но, от друга страна, няма да е по-добре... защото така се уча, като ме подгонят от една страна... да избягам от другата.

– А ако те подгонят от двете? – попитало котето.

– Тогава ще избягам от трета! – отговорило лисичето и наистина този път се подало от трето място. Но най-сетне излязло, изгънало опашката си и запитало:

– Ти си избягало от Ванчо, а?

– Откъде знаеш? – учудило се котето.

– Чух ви, като си говорехте – казало лисичето. – Искаш ли да станеш приятел и с мен?

– Ама първи!

– Първи!

– Хайде!

– Хайде!

И тримата тръгнали весело из гората и запели:

Казва се „приятел пръв“,
но защо е той такъв?...

– Чакайте! – досетило се еленчето.

– Какво има?

– Забравихме Сънльо!

– Вярно! – казало котето.

То и еленчето завикали пак нагоре:

– Сънльо-о-о!

Но отгоре се чуло пак само хъркане.

– Колкото и да викаме, не се събужда – казало еленчето.

– Хи-хи! – засмяло се лисичето. – Хи-хи!

– Защо се смееш? – казало котето.

– Защото ако, от една страна, не се събужда, като го викате, то, от друга страна, ако кажа малко по-силно, че наблизно има медец...

То наистина казало тази дума малко по-силно и, още не я било доизрекло, и една кафява топка тупнала от бора в бялата пряспа.

Това било, разбира се, едно мече – смешно и рунтаво.

– Медец? Мрр! Къде има медец? – изръмжало то, като си търкало очите.

– В съня ти, хи-хи! – казало лисичето. – Защото много сладко спеше!

– Какъв сън бе! Какъв сън! – изръмжало обидено мечето.

– Добре де, добре! – казало еленчето. – Имаме си ново приятелче. Ела да играем с него!

– Вие на какво играете тук? – запитало котето.

– На „ритни-шишарка“! – казало еленчето.

– На „прескочи-пънче“! – казало лисичето.

– И на друго какво? – запитало котето.

– Ами на всичко... на ритни-шишарка – пак казало мечето. Толкова им били игрите в гората.

– Фу! – казало котето. – Вашето „всичко“ не е нищо! Аз ще ви науча на дама, на криеница, на стражари и апаши, на кралю-портало, на рими, на панделки, на топчета, на статуи...

– Иха! – заподскачали от радост горските животинчета.

А мечето извикало:

– Ще бъдем първи приятели с тебе!

Но този път еленчето казало:

– Е да, ама...

– Е, като не щеш, иди си! – казало лисичето.

– Не че не ща – казало еленчето, – но си спомних едно стихотворение. Да го кажа ли?

– Само да не е дълго! – казало котето.

– Не е – казало еленчето.

И издекламирало следното стихотворение:

Казва се „приятел пръв“,
но защо е той такъв?
Затова, че пръв полита
в огъня да те спаси;
пръв и без да се запита

прав ли си, или не си;
пръв за теб леда пролазва;
пръв за теб пролива кръв –
ето за това се казва,
че приятелят е „пръв“!

– Bravo! Bravo! – завикали малките приятели.

Само котето казало:

– Това стихотворение не е детско и не е за животни!

– То се знае, че не е! – казало лисичето. – Той си го е измислил за себе си.

– Кой „той“? – учудило се котето.

– Метеорологът! – казали едновременно мечето и еленчето. – Той винаги си го пее, докато преглежда уредите си.

– И той е един метеоролог, хи-хи! – казало лисичето. – В кутията на термометъра му едно синьо птиче си е свило гнездо и му стопля живака, а той не вижда.

– Може да вижда – казало еленчето.

– Е, като вижда, защо от три седмици праща долу завишени сведения? – казало лисичето.

– Заради птичето – казало мечето. – Толкова ли не разбираш?

– Аз разбирам, но исках да разбера дали вие разбирате – казало лисичето. – Но за какво сме седнали да говорим? Я да чуем градските игри!

– Да започнем с криеница! – казало котето. – „Ала-баланица – турска-паница – ей-гиди Ванчо, наш капитан-чо!“ Мечо жуми до сто! А ние ще се крием! Хайде!

Мечето се опряло на дървото и започнало да брои на глас, а другите изчезнали.

Минала минута. Минали две.

Скритите животинчета започнали да се промъкват към дървото, затичали се и се „заплюли“.

– Пу! Пу! Пу!

Но нищо не се получило.

– Той е заспал! – казало еленчето.

– Сънльо!

– Няма да играеш! – викали всички.

Но лисичето се досетило за нещо.

– Всъщност, от една страна, това е зле, защото се развали играта – казало то, – но, от друга страна, това е добре, защото трябва да се погрижим за гостенчето. Къде ще живее? Какво ще яде? За това никой не мисли. Всички казват: лисиците са хитри. Но не лисиците са хитри, а другите животни са глупави. Хи-хи!

– Да го заведем при мете-е-е-оролога! – предложило тихо еленчето.

– Вярно! – извикало мечето.

– Върви с нас! – казало лисичето. – Ако го вземе, ще бъде чудесно!

– Добре – казало котето.

И всички тръгнаха към метеорологическата станция.

Ето че стигнали. Метеорологът стоял на полянката пред своите уреди и викал нагоре към някого:

– Дай ми го!

– „Никога-а-а! Никога-а-а на този свят!“ – крещял отгоре някой като певица от телевизията.

– Дай ми го, ти казвам! – викал метеорологът.

– „Никога-а-а! Никога-а-а!“ – се чувало отгоре.

– Никога, никога – казал метеорологът, – но във втората половина на деня се очаква понижение на температурата и ще ми поискаш да те пусна вътре!

Четиримата гости се спогледали.

– Добър ден – казало плахо еленчето.

– Добър ден – отвърнал метеорологът, без да престава да гледа нагоре.

– Пак сврачето ли? – запитало лисичето.

– Открадна ми транзистора! – казал метеорологът.

– И не ти го връща? – казало мечето.

– Не само не ми го връща, но не ме оставя да спя!

– Скоро ще му се изхабят батериите – казало лисичето.

– Те се изхабиха, но то научи наизуст песните – казал тъжно метеорологът.

– Ще го отучим! – казало котето.

Никой не бил забелязал кога то се било отделило, кога се бе изкатерило на бора и смъкнало транзистора оттам.

– Благодаря ти – казал метеорологът, като поел транзистора.

– А него какво да го правя? – попитало котето, като измъкнало иззад гърба си и сврачето, съвсем разрошено.

– То ще обещае, че няма вече да пее – казал метеорологът.

– Няма вече! „Никога-а-а на тоя свя-я-я-ят!“ – пропяло отново

свратето.

Пуснали го и то наистина замлъкнало и почнало да подскача около тях. Така станали петима приятели. Метеорологът погледнал към котето.

– А ти кое си? – казал той. – Не те познавам.

– Защото току-що пристигнах от града – отговорило важно котето.

– Ние дойдохме... – почнало мечето.

Но метеорологът го прекъснал:

– А ти защо не си спиш в дупката?

– Не ми се спи! – казало мечето, като се прозидало.

– Не ти се спи! – казал строго метеорологът. – И децата знаят, че мечките спят зиме летаргичен сън.

– Летаргичен сън се спи лете! – казало мечето.

– Ще ти дам аз едно „лете“! – усмихнал се метеорологът. – Е, какво искате?

– Дойдохме да те помолим – казало бързо лисичето, като въртяло опашката си. – Понеже, от една страна, ти живееш сам и си голям и тъжен, а, от друга страна, това коте няма къде да живее, може би ще искаш да го вземеш? То е много добро!

– Че като е добро, защо е напуснало дома си? Няма ли си приятели там? – попитал метеорологът.

– Имах един – Ванчо, но той ми дърпаше опашката! – казало котето.

– И вече не сте приятели? – казал метеорологът.

– Не сме! – казало котето.

– Хм! А да ловиш мишки умееш ли? – казал метеорологът.

– Фу!

– А да гониш макара?

– Фу!

– А да бъркаш в кухнята?

– Фу! – казало котето, без да се замисли.

– А, така ли? – казал метеорологът. – Тогава не те ща!

– То чу „мъркаш в кухнята“, а не „бъркаш в кухнята“ – намесило се лисичето. – Получи се недоразумение.

– Знам ги аз тези недоразумения! – казал метеорологът.

– А да мъркаш, значи, умееш?

– М-р-р-р-р! – измъркало котето силно като мотопед.

– Достатъчно – казал метеорологът. – А не искаш ли да се върнеш при своя, как беше, Ванчо?

- Брррр! – казало още по-силно котето.
– Ясно – казал метеорологът.
– Значи, взимаш ме? – зарадвало се котето.
– Ами! – казал метеорологът. – Кой е казал такова нещо?

Животинчетата били много неприятно изненадани и започнали да му се молят:

- Вземи го бе!...
– То ще те слуша!

Но метеорологът не се съгласявал:

- И дума да не става!
– Ще го вземеш! Ще го вземеш! – казало еленчето.
– Я, пораснаха ти рогата! – погледнал го малко строго метеорологът.

И еленчето се засрамило и навело глава. То било тъй тъжно, че метеорологът прибавил:

– Да, да, много са порасли дори. Я, как боцка това новичкото! Значи, ти днес навършваш...

Но не успял да продължи, защото лисичето излязло напред и казало:

– Чичо метеоролог, понеже еленчето има днес рожден ден, то иска, вместо да му даваш подарък, да вземеш котето.

И метеорологът нямало какво да прави, съгласил се:

– Добре, от мен да мине!

Всички завикали: „Ура!“, а пък сврачето се разкрещяло:

– „Няма да има край любовта ни-и-и-и!“ Но какво станало в този миг?

В този миг
чул се вик:

– Мачоооо!

Всички се ослушали. И в тишината, още по-ясно и по-отблизо се чуло!

– Мачоооо!

И без заповед всички – освен метеоролога, разбира се – се изпокрили, кой където можал, сред уредите.

И ето че се появил Ванчо. Той бил без ски и без раница, разчорлен

и задъхан.

– Добър ден, чичо! – казал Ванчо. – Чичо, не си ли видял едно коте?

– Какво коте? – престорил се на учуден метеорологът.

– Едно такова – ръждиво, мъничко! – казал Ванчо, почти разплакан.

– Значи няма го?

Вместо да му отговори, метеорологът запитал:

– Ти да не си го мъчил?

– Не съм!

– А опашката не си ли му дърпал?

– Съвсем малко – признал си Ванчо.

– Че защо тогава е побягнало? – учудил се метеорологът.

– То не е побягнало, ами се е загубило. Излязло е и се е загубило.

– Излязло откъде?

– Ами... от къщи – излъгал Ванчо.

– От къщи чак дотук?! – още повече се учудил метеорологът.

– Ами да! Сигурно е дошло с автобуса и после с лифта! – продължил да лъже Ванчо.

– С лифта? И сега какво ще правиш?

– Ще го търся, какво?

– Аз на твоето място щях да си намеря друго. Котета колкото щеш! – казал метеорологът.

– Да, „колкото щеш“! То не е обикновено коте, то ми е приятел! – съвсем разплакан извикал Ванчо и хукнал да търси котето си из бялата гора:

– Мачооо! Мачоооо!...

Малките животни наизскачали от скривалищата си. Всички били весели, само еленчето – не.

– Ти защо му отговори така? – казало то на метеоролога.

– Как? – попитал го той.

– Че не си виждал котето!

– За да се откаже, защо! – намесило се лисичето. – Но щом толкоз иска, нека го търси!

– Нека! – казало котето. – Само че...

– Ха-ха! Как го излъгахме! – подскочило мечето. – Сега ще живееш тука и ще си играем! Тук е хубаво, нали?

– Хубаво е – казало котето и пак повторило: – Само че...

– „Само че“ какво? – запитал го метеорологът.

– Само че искам да се върна при него! – казало неочаквано котето.

Не го казало много високо, но всички го чули и както скачали,

изведнџ се вкаменили на местата си, сякаш вече се били научили да играят на статуи. И така стояли дълго, докато метеорологът проговорил:

– Искаш да се върнеш при него, така ли?

– Да.

– Е, защо?

– Защото ми е приятел – казало котето. – Я как ме търси!

– Търси те, за да ти дърпа още опашката, хи-хи! – казало лисичето.

– Не е за това – казало котето.

– И мустаците, мр-мр! – казало мечето. – Не е за това! – казало котето.

– А защо тогава? – попитало еленчето.

– Защото ми е приятел! – казало пак котето. – И мустаците са си ми такива по рождение!

– Хи, приятел! М-р-р, приятел! – нахвърляли се върху него лисичето и мечето.

– Не се знае – казал метеорологът. – Не трябва да решава така бързо. Истинските приятели не се намират на всяка крачка. Има едно стихотворение ...

– Знаем го! Знаем го! Много е тъжно и голямо! – развикали се всички. – Но как да разберем дали му е приятел, или не му е приятел?

– Виж, това е наистина много мъчно – казал метеорологът.

– Няма ли барометри за приятелство? – попитало еленчето.

– Има, но и те са големи и тъжни – казал метеорологът. – И все пак да помислим!

И той дал знак на малките животни да се сгушат около него. Всички събрали глави и си зашепнали. Не се разбираше какво кроят, само от време на време се чувало:

– Аз – това! Аз – това! На изпитванка!

– Шу-шу-шу.

– Иха, че интересна!

– Шу-шу-шу.

– Ама да не стане страшно!

– Шу-шу-шу.

– Само така! Да! Да!

– Шу-шу-шу.

Като се наговорили, всички вдигнали глави.

– Ще видите, че ще издържи! – казало котето.

– Вие, да видим, дали ще издържите! – казал метеорологът.

– Ще издържим! Ще издържим! – развикали се всички.

И се пръснали в разни посоки, като оставили големия си и тъжен приятел да гледа след тях.

И какво станало после?

Ето какво станало.

Ванчо вървял сред бялата гора и викал котето си. Но вместо котето, задъхано, отнейде се появило лисичето.

– Бягай! Бягай! – извикало му то.

– Защо? – казал Ванчо.

– Мечката! Иде насам и каквото срещне, изяжда го! Това е Мечата гора, не знаеш ли? Тука е пълно със стръвници!

– А не видя ли едно коте? – запитал изплашен Ванчо.

– С дълга опашка ли беше? – запитало лисичето.

– Да!

– И с дълги мустаци?

– Да!!

– И със зелени очи?

– Да!!! – съвсем изплашен казал Ванчо.

– Не съм го виждало – казало лисичето. – Бягай да бягаме!

И само избягало. А между снежните клони се мярнало нещо голямо и тъмно, което танцувало и пеело:

Аз съм мечка-стръвница,
а зад мен са троица,
със зъби и ръмжене
триж по-страшни от мене!

Връщай се, момче,
връщай ми се, че...

аз съм мечка-стръвница,
а зад мен са троица
със зъби и ръмжене
триж по-страшни от мене!

Връщай се, момче,
връщай ми се, че...

Ванчо се уплашил, разбира се, но все пак събрал смелост.

– Няма да се връщам! – казал той. – Там е котето ми! Там е моят приятел!

И продължил пътя си.

– Добре, но на твоя отговорност! – изревала след него мечката.

А то не било истинска мечка, а кожухът и ушанката на метеоролога – малките животни ги били окачили на едни тояги, за да плашат с тях Ванчо.

Лисичето изскочило първо изпод кожуха.

– Май ни позна! – казало то.

Изпод кожуха изскочило и котето:

– Не ви е познало, ами ми е приятел! Стига сме го мъчили!

– А той тебе как те е мъчил! – грачело сврачето.

– Колко ме е мъчил? Много малко даже! Аз да знаете какви пакости съм правило!

– Каквото и да си правило, не може да те пуска с парашут от третия етаж! – казало мечето.

– Той само ме държеше над балкона! Даже беше интересно! – викало котето. – Оставете го!

– Ами и на нас ни е интересно! Идвай! Идвай! – развикало се лисичето.

И всички захвърлили кожуха и ушанката и отново хукнали след Ванчо.

А той вървял из гората и продължавал да вика своето коте:

– Мачо-о-о! Мачо-о-о!

И изведнъж наоколо му започнали да се въртят разни призраци и таласъми. Всъщност нямало нищо страшно, защото това били пак нашите познати – животинчетата, – но Ванчо не знаел, че са те, и се разтреперал.

Облечени в разни пижами и чаршафи, с кофи, нахлупени на главите, животинчетата се въртели около него и викали:

– Хихи-хи-хи! Ха-ха-ха!

Кой е скрит зад таз елха?

– Туй хлапе какво ли дири между толкова вампири?

– Дири си белята то,
двеста хиляди на сто!

– На тоз свят един живот е –

той за някакво си коте!...
– Коте ли? Видях го аз!
– Че къде е то тогаз?
– От три часа вампиряса!
– А какъв му е адреса?
– Таласъмска 103!
– Я, върви го намери!
– Искаме да видим ние,
как кръвта му ще изпие!
– Като паяк на муха!
– Хи-хи-хи-хи! Ха-ха-ха!

Докато таласъмните танцували около него, Ванчо викал:

– Не ме е страх! Няма духове! Другарката учителка каза, че няма! Махайте се, че като ви хвана!... Не е вярно, че е вампирясало! Той е мой приятел! Ние се обичаме него!

И макар че бил много изплашен, пак събрал смелост, успял да разпъди духовете и се затичал нататък.

А пък горските животинчета започнали да си прибират костюмите. Прибрали ги и седнали омърлушени в снега.

– Нищо не излезе! – признало си дори лисичето.

– Не се плаши – казало мечето.

– Плаши се, но побеждава страха си – казало еленчето.

– Аз ви казвах! Аз ви казвах! Стига толкоз! Стига сте го мъчили! – молело ги котето.

– Може пък да му е приятел – казало мечето.

– Пръв! – казало еленчето. – Да кажа ли стихотворението?

И в този миг се появил метеорологът.

– Не бързай да го казваш! – засмял се той. – Нека аз първо да кажа метеорологическото предсказание за след малко! – И зачел: – „... рязко спадане на налягането и температурите, с образуване – по планините – на снежни бури, гъста облачност и краткотрайни замразявания на носовете“...

И още недоизрекъл тези думи, облаци скрили слънцето, планината станала мрачна и студена.

А Ванчо вървял сред преспите. И метеорологът му говорел през една фуния:

– Иде студът!
Дори живака
(дъ-дъ-дъ-дът)
със зъби трака!
Върни се, детенце,
върни се, момченце,
да ми не станеш
на ледено парченце!
Иде студът!
Дори живака
(дъ-дъ-дъ-дът)
със зъби трака!

И не стигал студът, но силен вятър разтърсил дърветата, хвърлил сняг в очите на Ванчо, заблъскал в гърдите му. И гласът през фунията завил:

– Връщай се, малкият! Чувай как в клоните
свирят циклоните и антициклоните!
Тяхната ледна виелица прави я
господин Андерсен от Скандинавия!

И крачките на Ванчо ставали все по-бавни. И гласът през фунията му шепнел гальовно:

– Ей я, умората, ей я, умората,
ей я най-сладката сладост на хората.
Ей я, умората, тихичко пееща,
ей я, умората, люлки люлееща.
Стига напрягал си детските мускули!
Колко по-силни от теб са напусkali
боя с врага в резултат на умората.
Ето не чувстваш ли? – Таз ти е втората
крачка насън. А пък таз ти е третата.
Тази – четвъртата. А тук, под дърветата,
ако поседнеш за мъничко само, да
си отпочинеш, и никога няма да...

Но, слава богу, сврачето, като чуло думата „никога“, не издържало, изпляскало с криле и литнало, крещейки:

– „Никога-а-а! Никога-а-а!“

И това спасило Ванчо. Той се стреснал и извикал:

– Махай се, уморо! Там е котето ми! Там е моят приятел! – и продължил нататък.

Но бурята не се предавала. Тя грабнала сврачето, завъртяла го и го хвърлила към едно борче встрани, зад което се били скрили малките животни.

– Защо разваляш играта? – извикало му лисичето.

– Ами дожаляло му е! – казало еленчето. То само било нажалено.

– А на мен? – извикало котето. – Мен не ми ли е жал, мислите? Стига сте го мъчили! Той вече доказа! Не е честно! Пуснете ме! Чичо Метео-ро-ло-о-о-ог!

То се отскубнало от мечето и лисичето, които го дърпали назад, с един скок се хвърлило през вилицата към Ванчо и го прегърнало:

– Ванчо, аз съм тук! Не бой се!

– Мачо! – извикал зарадван Ванчо.

И в миг всичко се преобразило. Бурята стихнала. Топло слънце засияло над планината и метеорологическата станция. И Ванчо, и котето, прегърнати, запели заедно с другите малки животни:

Казва се „приятел пръв“,
но защо е той такъв?
Затова, че пръв полита
в огъня, да те спаси;
пръв и без да се запита
прав ли си, или не си;
пръв за теб леда пролазва,
пръв за теб пролива кръв –
ето затова се казва,
че приятелят е „пръв“!

– Дотук добре – казал... кой мислите?

Познахте. Метеорологът. Той се бил появил отнейде, все още с фунията в ръка.

– Аз ви казвах! Аз ви казвах! – викало и скачало котето. – Той ми е

истински приятел! Аз само на края му помогнах!

– И добре, че му помогна все пак! – казал метеорологът.

– Защо? – попитало котето.

– Е как защо? – учудил се метеорологът. – Ти да не мислиш, че него изпитвахме досега?

– А кого? – смаяло се котето.

Животинчетата се вкаменили отново, сякаш за втори път играели на статуи.

– Кой ще каже кого? – попитал метеорологът.

Животинчетата мълчали. Само лисичето смънкало:

– От една страна... – и млъкнало.

– Който знае, да си поклати рогцата! – казал метеорологът.

И еленчето поклатило рогца.

– Казвай тогава!

– Него – казало еленчето и – боц! – боднало лекичко котето.

– А? – казало само котето. И всички се засмели.

– Тебе бе, котарако – казал метеорологът, – дете бягаш в гората и оставяш приятеля си без приятел, защото малко те бил помачкал и носил в раница.

– Аз вече няма! – обещал Ванчо, като прегърнал котето си. А котето мълчало засрамено.

– Тебе изпитвахме – продължил метеорологът, – за да видим дали го заслужаваш! Да видим докога ще търпиш да го мъчим!

– Е, издържах ли? – казало котето.

– С три и половина – казал метеорологът, – но за котка и това е много.

Мечето, лисичето и сврачето отново се засмели.

– Няма какво много да се смеете – казал метеорологът. – И вие трябва да знаете, че приятелството не е „Хайде да си поиграем!“ или да използваш транзистора на приятеля си. Приятелството е...

Но се усмихнал малко тъжно и не довършил. Казал само:

– Хайде, изпратете ги до долната поляна, че другарката учителка ще му скъса ушите!

И всички – без метеоролога и еленчето – тръгнали надолу.

– Сбогом! Сбогом! И да не забравяте приятелите си! – казал метеорологът.

– Никога! – извикали малките животни.

Това прозвучало много поучително, но, слава богу, сврачето пак не се съдржало и този път успяло да изпее докрай своята песен:

Никогаааа! Никогааа на тоя сваят,
дорде си младаа и аз съм млааад,
няма да има край любовтаааа ни,
няма да има край радосттааа ни!
Никогааа! Никогааа!

Това било така смешно, че всички изръкопляскали и завикали „Ура“, а сврачето се поклонило и казало:

– Благодаря за вниманието!

И малките животни поели надолу по белия склон.

Останали само метеорологът и еленчето.

– Не беше право! – казало еленчето.

– Кое? – запитал метеорологът.

– За да изпиташ котето, измъчи момчето!

– Какво? Какво? – казал метеорологът.

– Сам знаеш – казало еленчето.

– Ама това беше приказка – казал метеорологът.

* * *

И наистина приказката била завършила – отново бил завалял снегът, метеорологът пак седял пред своята пишеша машинка, а еленчето надничало през стъклото.

– Е че какво като е приказка? – казало то.

– Това, че аз съм си го измислил и мога да си го мъча, колкото си искам! – казал метеорологът.

– А! – казало недоволно еленчето. – А всичко ли бе-е-еше измислено?

– Да. И рогчето. Нали за него питаш?

Еленчето кимнало.

– А защо я измисли точно такава? – попитало то.

– Каква „такава“?

Еленчето замълчало и после казало:

– Ти имаш ли си приятели?

– Че ти малък приятел ли си? – казал метеорологът.

– Не-е-е, наистина!

– Я, какво любопитно двукопитно! – казал метеорологът. – Виж, за

„наистина“ си малък! Хайде, бягай!

И еленчето изтичало в бялата гора. А метеорологът останал още малко пред машинката си, за да довърши това, което бил съчинил (и което не е за малки еленчета и дечица):

...Нито звън на шейна,
нито глас на жена,
вредом само една
тишина, тишина.

Сняг вали, сняг вали
над заспали ели...
Не боли, не боли,
преболява, нали?

КРАЙ

© Валери Петров

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9158>]